

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Dato: 16. november 2006

ASA/ J.nr. 2006-3159

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 3. november 2006 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 8 (§ 71-Tilsynet Alm. del).

Spørgsmål nr. 8:

”Hvor tit fører kommunen tilsyn på asylcentre i den forbindelse, og hvad gør kommunerne for at forebygge tvangsfjernelser på dette område?”

Svar:

Kommunerne har efter serviceloven en tilsynsforpligtelse i forhold til alle børn, der opholder sig i kommunen. Forpligtelsen dækker både børnenes generelle forhold i kommunen, jf. § 6 og forholdene for de enkelte børn i kommunen, jf. § 33. Denne tilsynsforpligtelse omfatter også børn på asylcentre.

Socialministeriet gennemførte i foråret en rundringning til kommuner med asylcentre for at afdække praksis i forhold til tilsynet med børnene. Det fremgik her, at der føres tilsyn på centrene, og at det ofte sker i et samarbejde mellem kommunen og asylcentret gennem møder om børnene. Praksis i kommunerne vedr. tilsynet er forskelligt. Alle steder har de dog en form for løbende kontakt i form af, at asylcentret har en kontaktperson på kommunen, som de kan henvende sig til, hvis de har børn, som de er bekymrede for og i form af løbende møder mellem asylcenter og kommunen. På alle Røde Kors asylcentre er der ansat en socialkoordinator, der er uddannet socialrådgiver, og som varetager kontakten til kommunen.

Generelt forholder det sig sådan, at kommuner med store centre eller centre med mange børn har et meget udbygget samarbejde med asylcentret. Ofte er der sagsbehandlere på kommunen, der udelukkende har børn på asylcentret som område, fast mødestruktur, beskrevne regningslinjer for samarbejdet og underretninger og flere steder også officielle tilsynsbesøg. Kommuner med

mindre centre, hvor der i perioder ikke altid er børn, har mindre kontakt til centret, men i alle tilfælde er der en kontaktperson på kommunen, som centret kan henvende sig til. For de to centre, der drives af kommuner (Hanstholm og Brovst), gælder det, at asylcentret opfattes som en institution i kommunen på lige fod med andre institutioner. I princippet føres derfor samme tilsyn med asylcentret som med de andre kommunale institutioner. Børnene på asylcentret går også i den lokale folkeskole og kan få tilbud fra PPR mv.

Det skal i øvrigt også fremhæves, at SFI i deres undersøgelse af forholdene for børn på asylcentre fra 1. oktober i år skriver: "Det er vores indtryk, at asylcentre etablerer kontakt med kommunerne, når det er relevant, og at samarbejdet langt overvejende fungerer."

For så vidt angår spørgsmålet om forebyggelse af, at det bliver nødvendigt med en tvangsanbringelse, vil jeg henvise til Integrationsministeriet. Det er udlændingeloven, der udgør rammen for børnenes ophold her i landet, og det er derfor også udlændingemyndighederne, der har ansvaret for den primære omsorg til børnene på asylcentre. Foranstaltningerne i serviceloven, herunder tvangsanbringelser, anvendes således kun, når der ikke indenfor udlændingemyndighedernes regi findes tilstrækkelige hjælpemuligheder. Det er dog muligt at iværksætte forebyggende foranstaltninger efter principperne i serviceloven, hvis de rækker ud over det, som udlændingemyndighederne kan tilbyde, f.eks. tildeling af kontaktperson eller aflastningsophold.

Eva Kjer Hansen

/Nina Eg Hansen